

Colleen Oakley
CLOSE ENOUGH TO TOUCH

Copyright © 2017 by Colleen Tull

© Мая Ненчева, превод от английски, 2018
© Ирина Македонска, художник на корицата, 2018
© „Прозорец“ ЕООД, всички права запазени

ISBN 978-954-733-969-9

Колийн Оукли

ДОСТАТЪИНО БЛИЗО

ПРОЗОРЕЦ
2018

На по-голямата ми сестра Меган, за всичко.

*Не искам знания, величие и уважение.
Искам тази музика и тази зора,
и топлината на бузата ти до моята.*

Руми

ПЪРВА ЧАСТ

*Колкото и да пазите тишина,
все някой ден някой ще ви намери.**

Харуки Мураками, „1Q84“

* Мураками, Харуки. 1Q84. Книга трета. Превод Венцислав Венков. София: Колибри, 2012. – Бел. прев.

(Преди дваайсет години)

„Ню Йорк Таймс“

МОМИЧЕТО, КОЕТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ДОКОСВАНО

Уилям Колтън

На пръв поглед Джубилий Дженкинс прилича на всички останали третокласници. Може да изброи имената на всяко едно от „Реактивните момичета“, които красят предницата на миниатюрната ѝ тениска (и го прави, ако я накараш), и носи различни чорапи, както очевидно е модерно в начално училище „Грифин“. Цветни ластиси стягат тънката ѝ кестенява коса назад в опашки.

И Дженкинс наистина прилича на много други американски третокласници по това, че страда от алергия. Според проучвания на Световната организация по алергиите от средата на 80-те години на миналия век насам рязко се е покачил броят на децата с алергии и астма – включително хранителни алергии, които все повече тревожат експертите.

Дженкинс обаче не е алергична към фъстъчено масло. Нито към ужилване от пчели или животински косми. Или пък към някой друг често срещан алерген.

Джубилий Дженкинс е алергична към други хора.

Родена през 1989 г. и отгледана от Вероника Дженкинс, самотна майка, Джубилий е бебе като всички други. „Беше напълно здрава. На седем седмици вече не се будеше нощем, на десет месеца проходи“, казва майката. „Проблемите се появиха чак когато навърши три.“

По това време г-жа Дженкинс, току-що повишена в управител на магазин от веригата „Белк“ във Фаунтин Сити, щата Тенеси, забелязва обриви по кожата на Джубилий.

Не става дума обаче за обикновена уртикария.

„Беше направо страшно – огромни мехури, влудяващ сърбеж, корички по кожата на ръцете и лицето ѝ“, спомня си г-жа Дженкинс. „Крещеше с всички сили от болка.“ За шест месеца г-жа Дженкинс посещава семейния доктор повече от двайсет пъти. Стига и до спешното отделение на болницата, но без резултат. Три пъти се налага лекарите да предотвратяват анафилаксия с помощта на епипен*. Те са озадачени.

И остават озадачени и през следващите три години, докато Джубилий бива подложена на всеки един известен алергологичен тест.

„Ръчичките ѝ заприличаха на игленици“, обяснява г-жа Дженкинс. „Изпробвахме какво ли не въщи – сменихме перилния препарат, водихме дневник на храните, изнесохме всички килими, пребоядисахме. Дори спрях да пуша!“

Едва когато се срещат с д-р Грегъри Бенефийлд – алерголог и по онова време доцент в университета „Емори“ в Атланта, – те започват да получават отговори на някои от своите въпроси. (*продължава на стр. 19*)

* Автоматична спринцовка, която инжектира еднократна доза адреналин в случай на остра алергична реакция. – Бел. прев.

Едно

ДЖУБИЛИЙ

Веднъж едно момче ме целуна и едва не умрях.

Наясно съм как звучи това – като мелодраматичното излияние на някой хленчещ тийнейджър с писклив глас. Обаче вече не съм тийнейджър. И говоря съвсем буквално. Ето събитията в точната им последователност:

Момчето ме целуна.

Устните ми започнаха да изтръпват.

Езикът ми се поду и изпълни устата ми.

Почувствах стягане в гърлото, не можех да дишам.

Причерня ми.

Достатъчно унизително е да изгубиш съзнание секунди след първата си целувка и още по-унизително е да разбереш, че момчето те е целунало заради облог. Заради бас. Че устните ти са дотолкова непригодни за целуване, че са били необходими петдесет долара, за да го убедят да допре устата си до твоята.

Най-лошото обаче е следното: знаех, че целувката може да ме убие. Поне на теория.

Когато бях на шест, ме диагностицираха с контактен дерматит тип IV към чужди епителни клетки. На немедицински език това ще рече: алергична съм към други хора. Да, *хора*. И да, среща се рядко – имам късмета да съм сред малцината с това заболяване в световната история. В най-общи линии, обривам се, когато кожата на друг човек се допре до моята. Лекарят, който най-накрая успя да ми постави диагноза, също така предположи, че по-сериозните ми реакции – анафилактичните епизоди – са били резултат

от продължителен допир или орален контакт, като например пиене от чашата на друг, при което част от слюнката му е попаднала в устата ми. „Край на споделянето на храни и напитки. Край на прегръдките, на докосването и целуването. Можеш да умреш“, каза той. Аз обаче бях момиче на седемнайсет с потни длани и омекнали колене и стоях само на сантиметри от устните на Донован Кингзли, така че последиците – макар и потенциално смъртоносни – бяха последното, за което мислех. Смея да кажа, че в онзи момент – в няколкото бездиханни секунди, когато устните му притискаха моите – ми се струваше, че рискът си заслужава.

Докато не научих за баса.

След като ме изписаха от болницата и се прибрах вкъщи, се насочих право към стаята си. И не излязох оттам, макар че ми оставаха още две седмици до завършването. Изпратиха ми дипломата по пощата по-късно същото лято.

Три месеца след това майка ми се омъжи за Лени – собственик на верига бензиностанции от Лонг Айленд. Тя събра нещата си в един-единствен куфар и си тръгна.

Това се случи преди девет години. Оттогава не съм напускала къщата.

Не че в някакъв момент съм си казала: „Ще стана отшелник.“. Дори не харесвам думата. Напомня ми за онзи смъртоносен паяк, дебнещ в очакване да вкара отровата си в следващото същество, което се изпречи на пътя му.

Просто след първата си целувка/среща със смъртта – при това съвсем оправдано, струва ми се – реших да не излизам от вкъщи, за да не срещна случайно някой от училище. Така и направих. Прекарах лято-

то в стаята си – въртях „Колдплей“ до припадък и четях. Четях постоянно.

Майка ми все се шегуваше с мен. „Носът ти вечно е забит в книга“, казваше и въртеше очи. Само дето не четях само книги. Четях и списания, вестници, брошури – каквото ми попадне. И запаметявах по-голямата част от информацията, без да полагам специални усилия.

На майка ми това ѝ харесваше. Караше ме да речитирам пред нейните (малобройни) приятели и (многобройни) гаджета любопитните факти, които бях натрупала през годините. Като например това, че великолепното австралийско коприварче е най-непопулярната птица на света, че първоначално името на Доктор Сюз се е произнасяло Соис или че Леонардо да Винчи е изобретил първата картечница (което всъщност едва ли е учудващо, при положение че е изобретил хиляди неща).

След това цялата греиваше, свиваше рамене, усмихваше се и казваше: „Не знам на кого се е метнала.“. А аз все се чудех дали това не е донякъде вярно, защото всеки път щом съберях смелост да питам за баща си – как се казва, да речем, – тя се сопваше и казваше нещо като: „Какво значение има? В момента не е тук, нали?“.

В общи линии бях доста особено дете. И не само защото не познавах баща си или защото можех да изброявам любопитни факти. Убедена съм, че тези качества не са неповторими. Причината беше *заболяването* ми. Така го наричаха хората – *заболяване*. Именно заболяването ми беше причината чинът ми в началното училище да стои поне на два метра и половина от чиновете на останалите. Заради него в междучасията трябваше да седя сама на някоя пейка и да гледам как другите деца се спускат, хванати на

влакче по пързалката, как играят „Кралю Порталю“ или висят от катерушките. Затова тялото ми бе опаковано с дълги ръкави, панталони и ръкавици – плат покриваше всеки квадратен сантиметър кожа, в случай че някое от децата, от които ме държаха толкова надалеч, случайно нахлуе в личното ми пространство. Затова със зяпнала уста наблюдавах майките, които до забрава притискаха малките телца на децата си, когато ги вземаха от училище, и се опитвах да си припомня какво е чувството.

Както и да е, като съберем закуп всички факти – *заболяването* ми, инцидента с целувката, която едва не ме уби, и заминаването на майка ми – и воала! Ето как се става отшелник.

А може и да няма нищо общо с тези неща. Може би просто обичам да съм сама.

Така или иначе нещата са такива, каквито са.

Страхувам се, че вече гледат на мен като на кварталния Бу Редли. Не че съм бледа и болнава, но децата от улицата със сигурност са започнали да се чудят какво ми има. Може би прекалено често ги зяпам през прозореца, докато карат тротинетките си. Преди няколко месеца си поръчах сини панелни щори и ги закачих. Сега се старая да се крия зад тях, когато надничам навън, но се тревожа, че така изглеждам дори по-зловеща, когато ме забележат. Не мога да се въздържа. Обичам да ги гледам как играят, което, като се замисля, май наистина звучи зловещо. Приятно ми е да виждам, че се забавляват, че имат нормално детство.

Веднъж едно дете ме погледна право в очите, а след това се обърна към приятеля си и му каза нещо. И двамата се изсмяха. Не можех да ги чуя, затова се престорих, че е казал нещо като: „Виж, Джими, ето я пак онази мила, красива жена.“. Страхувам се обаче,

че е било по-скоро нещо като: „Виж, Джими, ето я лудата жена, която яде котки.“. Искам само да отбележа, че това не е вярно. Не ям котки. Но пък и за Бу Редли се говореха такива неща, макар че беше добър човек.

Телефонът извънтява. Вдигам очи от книгата си и се преструвам, че обмислям възможността да не отговоря. Знам обаче, че ще го направя. Макар и за целта да трябва да се отлепя от износената вдлъбнатина на кадифеното си кресло и да извървя седемнайсетте крачки (да, броила съм ги) до кухнята, за да вдигна слушалката на стационарния телефон, по-неже не притежавам мобилен. Макар и да знам, че е или някой от телемаркетинг агентите, които звънят редовно, или майка ми, която звъни само три-четири пъти годишно. Макар и да съм точно на онзи момент в книгата, когато детективът и убиецът най-накрая попадат в една и съща църква, след като са се гонили като котка и мишка през последните 274 страници. Ще вдигна – както винаги правя, – защото обичам да чувам гласа на друг човек. Или пък може би обичам да чувам своя собствен.

Дзззззззззззз!

Изправям се.

Оставям книгата.

Седемнайсет крачки.

– Ало?

– Джубилий?

Чувам непознат мъжки глас и започвам да се чудя какво ще се опита да ми продаде. Собственост за временно ползване? Нова интернет услуга с осем пъти по-бърз интернет? Може пък да прави проучване. Веднъж в продължение на четиресет и пет минути разговарях с някого за любимите си вкусове сладолед.